

'WE' PHONE มือถือ... ลือรัก

โดย..อุรัสยา

ถ้าเราไม่ยอมเสียงเปิดใจรับใครสักคนเข้ามา
เราจะรู้จักกับความรักที่แท้จริงได้อย่างไร

ใครจะเชื่อว่าความรักระหว่างคนสองคนจะมีที่มาจากโทรศัพท์เครื่องเดียว!!!

"นั่งดูเว็บอะไรอยู่นะวันเสาร์" เสียงทักทายอันคุ้นเคยดังขึ้นจากเบื้องหลัง หากนั้นก็ไม่ได้ทำให้ฉันละลายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก อาจเป็นเพราะฉันนั้นรู้อยู่แล้วว่าคำตอบของฉันคงไม่จำเป็นสักเท่าไรสำหรับคนถาม

จริงดังคาด ในขณะที่สายตาของฉันยังคงไล่ดูประกาศโฆษณาขายของต่างๆ จากบนลงล่างอย่างมีสมาธิ ใบหน้าของเพื่อนสนิทจอมจู้ญก็ยื่นเข้ามาจนแทบจะขโมยจอบหน้าจอน้องนมเย็นสีชมพูหวานจ้อยซึ่งฉันเพิ่งถอยออกจากศูนย์ไม่กี่เดือนดีให้หวัดจะเสียความบริสุทธิ์

"ประกาศซื้อขายเครื่องและอุปกรณ์เสริมวิโฟน เข็มุกที่กระชู้นี้เลยครับ...อะไรเนี่ย"

ก็อ่านออกมาเสียงดังฟังชัดอย่างนั้นยังมีหน้าจะถามว่า 'อะไร' อีกเนาะ...คนเรา

ฉันยังคงหุบปากหนึ่งไม่ยอมโต้ตอบอะไร เชื่อได้ว่าถึงจะเป็น one-way communication อันแปลความหมายได้ว่าการสื่อสารทางเดียว เพื่อนของฉันก็คงไม่หวั่นไม่ว่าจะเป็นวันมาลากหรือมาน้อย

"นี่เดี๋ยวนี้แกลกลายเป็นเจ้าแม่ชอปปิงออนไลน์ตั้งแต่เมื่อไรยะ จากกระเป๋าสตางค์ไฮโซเปลี่ยนมาเป็นโทรศัพท์รุ่นใหม่ไฮโซแทน เป็นเอาmannะแก"

"เรื่องของฉันน่า" บ่นออกไปเบาๆ คล้ายจะปรามกันให้หุบปากได้แล้ว หากก็รู้ว่าคงไม่เป็นผล

นั่นปะไร ยังไม่ทันไรเจ้าหล่อนก็สวนกลับมาหน้าตาเฉยด้วยน้ำเสียงที่น่าห่มั่นไส้เอามากๆ

"เรื่องของแกก็เหมือนเรื่องของฉันนั่นแหละ ใครใช้ให้แกเกิดมาเป็นเพื่อนสนิทฉันล่ะ ว่าแต่แกจะซื้อโทรศัพท์มือถือตามกระแสที่จริงๆ นะหรือวุ่นเสียน"

"อือ" ฉันพยักหน้ารับโดยที่มีมือก็ทำงานไปด้วยด้วยการเลื่อนเมาส์ไปคลิกยังประกาศหน้าถัดไป

"ซื้อเครื่องหัวพวกนี้จากใครก็ไม่รู้จะไว้ใจได้หรือแก เดี่ยวนี้เขายังมีข่าวยอมแฉเอาของเก่ามาขายใหม่กันเยอะแยะอยู่ด้วย"

โบนัสครึ่งปีแรกกำลังจะถูกโอนเข้าบัญชีธนาคารในวันพรุ่งนี้ ผู้หญิงที่นิสัยผู้หญิงผู้หญิงรักการชอปปิงยิ่งชีพอย่างฉันจะยอมพลาดไปได้ยังไงกัน อย่ามาขัดลามก (?) กันหน่อยเลยนะ

เพราะเป็นคนที่ยากได้อะไรแล้วต้องได้เดี๋ยวนี้ ใครมาขวางก็ไม่ฟังฉันจึงตอบออกไปอย่างตัดบทและตัดรำคาญ

"เอาเถอะน่า ไม่ลองก็ไม่รู้"

จะว่าไปบางทีฉันก็มีนิสัยคือดั่งแบบไม่มีเหตุผลและไม่ฟังใครอยู่ มากเหมือนกันแฮะ

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันนัดเจอกับคนที่ไม่รู้จักเพื่อไปรับของที่สั่งซื้อผ่านทางประกาศโฆษณาบนอินเทอร์เน็ต แต่มันรู้สึกเกร็งกว่าปกติก็จริงที่ที่ผ่านมา ฉันคุ้นเคยแต่กับคนชายซึ่งเป็นเพศเดียวกัน (ก็เคยซื้อแต่กระเป๋าถือหรือกระเป๋าสตางค์ผู้หญิง แล้วผู้ชายทั้งแท่งที่ไหนเขาจะมาขายกันเล่า) ทว่าคนที่ฉันกำลังจะเอาเงินสองหมื่นห้าพันบาทไปให้เขาในอีกไม่กี่นาทีข้างหน้าเป็นผู้ชาย

นี่ถ้าพ่อกับแม่รู้คงถูกบ่นจนหูชาแน่ๆ

ท่านทั้งสองยังเห็นฉันเป็นเด็กอยู่เสมอแม้ว่าปีนี้ฉันจะอายุยี่สิบเจ็ดปีบริบูรณ์เข้าไปแล้ว และที่สำคัญ ทั้งที่เลยวัยบรรลุนิติภาวะมาตั้งนาน โขขนาดนั้น ฉันกลับยังไม่เคยมีประสบการณ์การมีแฟนเหมือนชาวบ้านเขาเลยสักคนเดียว

'เอ่อ... วุ่น... เอ๊ย... ฉันมาถึงสถานีรถไฟฟ้าใต้ดินสีลมแล้วนะคะ แต่หามุมสะดวกๆ ที่จะดูของไม่ได้เลย เอาไงดีคะ'

นั่นคือถ้อยที่ฉันเอ่ยกับคนแปลกหน้าผ่านทางโทรศัพท์ซึ่งทำท่าว่ากำลังจะถูกเขี่ยทิ้งไปเก็บไว้เป็นโบราณวัตถุในพิพิธภัณฑ์ของเก่าไม่เกินวันพรุ่งนี้หลังจากที่ฉันได้เจ้า 'วีโฟน' สุดเก๋มาไว้ในมือ

ผู้ชายซึ่งเป็นคนโพสต์ประกาศขายโทรศัพท์ที่กำลังอยู่ในกระแสนิยมสุดๆ ชนิดที่ต้องชนข้ามน้ำข้ามทะเลมาจากประเทศสหรัฐอเมริกาเท่านั้นหนึ่งไปเล็กน้อย ก่อนจะตอบออกมาสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงขรึมๆ ซึ่งฉันเองเริ่มจะชิน (ทั้งที่เพิ่งคุยกันเป็นหนที่สามเองแท้ๆ และแต่ละหนที่ว่าก็พูดคุยกันแทบจะนับคำได้)

'ถ้าอย่างนั้นก็เจอกันที่ร้านแฮมเบอร์เกอร์ตรงหัวถนนสีลมแล้วกันครับ'

'เอ่อ...' ฉันลากเสียงยาวเล็กน้อยอย่างลังเล ก่อนจะถามออกไปด้วยความเกรงใจ ไม่อยากให้ปลายสายเข้าใจว่าฉันตั้งใจจะเร่งเร้า 'อีกนานไหมคะกว่าคุณจะมาถึง ฉันจะได้เดินเล่นข้างนอกฆ่าเวลารอก่อน'

‘ตอนนี้ผมอยู่ในรถไฟฟ้าใต้ดิน ไม่เกินสิบนาทีน่าจะถึงครับ’
เท่านั้นเองเขาก็วิ่งหายไป ทิ้งให้ฉันเดินวนไปเวียนมาดูเสื้อผ้าหลาก
แบบหลายสีซึ่งวางอวดความงามอยู่บนแผงลอยด้านหน้าห้างสรรพสินค้า
เก่าแก่ที่หัวถนนสีลม อันเป็นที่ตั้งของร้านแฮมเบอร์เกอร์ชื่อดัง เจ้าของ
เอกลักษณ์ตัวอักษร M ขนาดใหญ่ยักษ์สีแดงสดเพื่อมาเวลาอยู่อีกครู่ใหญ่

"คุณวุ่นเส้นใยไหมครับ"

แน่นอน...ว่าการที่อยู่ๆ มีใครก็ไม่รู้มาเรียกชื่อเราจากด้านหลังใน
ขณะที่เรากำลังนั่งคิดอะไรเพลินๆ อยู่ นั้นย่อมต้องทำให้เพลอสะดุ้งกันได้

"คะ?" หน้าตาตื่นๆ ของฉันยามเอี้ยวตัวหันไปมองเจ้าของเสียงและ
อาการตกอกตกใจนั้นทำให้เขาต้องรีบแนะนำตัวเอง

"ผม...รงค์ครับ"

ก็น่าจะเป็นเขาอยู่หรอก ฉันคงไม่บังเอิญเจอ ‘คนไม่รู้จักหน้า’ เดิน
เข้ามาทักกันในเวลาและสถานที่แบบนี้ แต่ที่แปลกใจก็คือผู้ชายคนนี้ไม่เคย
เคยพบฉันมาก่อน แล้วทำไมถึงเขาได้ว่าฉันคือลูกค้าของเขา ในเมื่อร้าน
อาหารฟาสต์ฟู้ดที่ฉันนั่งคอยอยู่ก็มีผู้คนอยู่ตั้งมาก

"ทำไมทราบล่ะคะว่าเป็นฉัน"

"ผมมีเซนส์"

โอ้...พระเจ้าจอร์จ คำตอบสั้นๆ นั้นช่างแน่เหลือหลาย ผู้ชายหน้าดี
ผิวขาวสะอาดสะอาด ใสแว่นสายตา ริมฝีปากไร้รอยยิ้ม หากไม่ได้
ดูกระด้างอย่างที่ควรจะเป็น กำลังบอกว่าตัวเองมีพรสวรรค์นั่งทางในได้

แค่เห็นหน้าก็น่าไปโยงให้สัมพันธ์กับเสียงแล้วก็รู้ได้ว่าเป็นคนที่ตัวเอง
กำลังต้องการพบจริงๆ หรือ!!!

เอาเถอะ ไม่ว่าเขาจะนั่งทางในหรือจะเป็นหมอดูทำนายโชคชะตา
ราศีได้ มันก็คงไม่ได้สำคัญอะไรต่อชีวิตฉันมากนัก สิ่งที่ต้อง
คือการถือกล่องสีดำซึ่งน่าจะอยู่ในถุงกระดาษในมือของเขา และสิ่งที่เขาน่าจะ

ต้องการจากฉันก็คือธนบัตรสีเทาจำนวนยี่สิบห้าใบ

จากนั้น...เราก็จะแยกจากกันไปตามทางของตัวเองตลอดกาล

คุณรงค์ (ซึ่งฉันยังไม่รู้ชื่อจริงตามที่ระบุบนบัตรประจำตัวประชาชน) หย่อนกายลงบนเก้าอี้ฝั่งตรงข้าม แล้วก็หยิบกล่องสีดำขนาดไม่ใหญ่นัก หากน่าจะน้ำหนักไม่เบาเลยซึ่งยังถูกห่อด้วยพลาสติกอย่างดีออกมาจากถุงกระดาษและยื่นให้กับฉัน

"นี่ครับ...ของ"

"ขออนุญาตแกะดูได้ไหมคะ"

ฉันคิดว่าเขาคงจะตอบออกมาว่า 'ได้ครับ' แต่หว่าคำตอบเรียบๆ ของเขากลับทำฉันแทบหน้าหงาย ทั้งที่น่าเสียงหรือหน้าตาของเขาก็ไม่ได้ดูน่ากลัวตรงไหนเลย

"คงไม่ได้ครับ เพราะของถ้าแกะซีลออกแล้ว เกิดคุณไม่เอาขึ้นมา มันจะเสียราคากลายเป็นของมือสองทันที"

ฉันฟังแล้วก็พยักหน้าหงึกหงัก อยากจะอธิบายเพิ่มเติมไปว่าของนะ...ตั้งใจจะเอาแน่นอนอยู่แล้ว แต่สมัยนี้ได้ยินว่ากลโกงมันก็มีอยู่สารพัดรูปแบบ ถ้าหากในกล่องนั้นบรรจุอย่างอื่นมาแทนที่จะเป็นโทรศัพท์เครื่องใหม่ไฮโซอย่างที่ควรจะเป็น แล้วมีผู้ชำนาญการ (มิจจาชีพ) นำไปห่อพลาสติกใหม่เพื่อมาย้อมแมวขายอีกครั้ง ฉันไม่แยءหรือ

แต่ไอ้นิสัยขี้เกรงใจคนไม่หายแถมยังเชื่อใจคนง่ายจนเข้าขั้นโง่ของ ฉันก็ทำให้ฉันเพียงแต่ทำหน้าที่เหมือนเข้าใจ แล้วก็ล้วงมือเข้าไปในกระเป๋า ถือราคาแพงระยับที่ก็เพิ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ ผ่านทางเว็บไซต์ขายของอีกเว็บหนึ่ง หยิบธนบัตรสีเทาที่ถูกมัดไว้ลวกๆ ด้วยหนังยางสีเหลืองขึ้นมาส่งให้กับเขา

"นี่ละ ลองนับดูก่อน"

"ตกลงว่าคุณจะซื้อแน่ใช่ไหมครับ"

อ้าว...ถามแปลก ถ้าไม่ซื้อแล้วจะถ่อเดินมาทำไมตั้งเกือบสามป้าย

รถเมล์ และที่สำคัญจะยื่นเงินเป็นหมื่นๆ ให้ทำไมกันเล่า

แต่ก็นั่นแหละ ฉันก็ทำได้เพียงแค่อคิดประโยคนั้นอยู่ในใจ และตอบออกไปเพียงคำว่า 'ค่ะ' ลั่นๆ คำเดียว

รจนคุณพ่อค้านับเงินครบถ้วนเรียบร้อยแล้ว ฉันก็ทำท่าจะยื่นขึ้นและเอ่ยคำลาเพราะคิดว่าน่าจะหมดธุระกันเสียที หากเขาก็ยังมีแง่ใจเอ่ยทิ้งท้ายไว้ราวกับเป็นลางบอกเหตุ

"ถ้าคุณแกะกล่องแล้วพบว่ามีปัญหาอะไรหรือโทรศัพท์เกิดใช้การไม่ได้ขึ้นมา ติดต่อกลับมาที่เบอร์นี้ได้ตลอดนะครับ"

ผมไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าจะโดนรุ่นน้องในออฟฟิศที่สนิทกันหลอกใช้เป็นเครื่องมือ!!!

เรื่องทั้งหมดมันเริ่มต้นขึ้นจาก...

'พี่รงค์คะ เดียวนี้พี่ยังเข้าเว็บไซต์ซูเปอร์โมบายอยู่บ่อยๆ หรือเปล่า'

ผมมองหน้าคนถามพลางเลิกคิ้วสูงอย่างงงๆ หากก็พยักหน้ารับ

'อือ'

'มีเรื่องอยากทราบทนนอยอะพี่'

'อะไร'

ถ้าหากผมจะช่างสังเกตหรือจับผิดคนมากกว่านี้สักนิด ผมควรจะเห็นว่ารุ่นน้องเวรนั้นมันมีพิรุณและมีท่าทางกระสับกระส่ายชอบกล แต่ผมก็ดันเกิดจะตาบอดขึ้นมากะทันหันมองไม่เห็นเสียอย่างนั้น

'คือเพื่อนผมเพิ่งหิ้ววีโฟนมาให้จากอเมริกา แต่พอตีผมเกิดซื้อตเงินเลยอยากเอาไปปล่อยต่อ ผมฝากพี่โพสต์ขายให้หน่อยได้ไหม ของใหม่มือหนึ่งยังไม่แกะกล่องเลย'

เพราะเห็นว่ามันไม่ใช่เรื่องเลือบ่ากว่าแรงอะไร แค่เสียเวลาพิมพ์ข้อความไม่กี่ประโยคตามที่มีคนเขียนสคริปต์มาให้อยู่แล้ว ในขณะที่ผมก็เข้าไปหาข้อมูลอ่านโน่นอ่านนี่เล่นในเว็บไซต์ที่ว่าอยู่เป็นประจำ ผม

จึงตอบตกลงไปโดยไม่ต้องเสียเวลาคิด

'เอาสิ จะให้ลงว่ายังไง ชายเท่าไรก็บอกมาให้หมดแล้วกัน'

ราคาที่ณัฐกรฝากประกาศขายโทรศัพท์เครื่องใหม่นั้นสูงเอการอยุ่
คงเป็นเพราะว่าตอนนี้บริษัทผู้ผลิตโทรศัพท์ยี่ห้อที่กำลังอยู่ในกระแส
ร้อนแรงไปทั่วโลกนั้นได้สั่งเก็บโทรศัพท์ล็อตนี้รุ่นนี้ทั้งหมดจากร้านค้า
ทั่วประเทศเพื่อเตรียมจะออกผลิตภัณฑ์ตัวใหม่ในอีกไม่กี่สัปดาห์ข้างหน้า

พอความต้องการมันสูงกว่าปริมาณเสนอขาย หรือที่ภาษาการตลาด
เขาเรียกกันติดปากว่าดีมานด์มากกว่าซัพพลายนั่นนะ คนที่กักตุนหรือ
มีสินค้าอยู่ในมือก็ได้โอกาสโก่งราคากันยกใหญ่

โทรศัพท์รุ่นหน่วยความจำสิบหกกิกะไบต์เคยขายกันอยู่ที่ประมาณ
สองหมื่นบาทก็ถูกอัปราคาขึ้นเป็นสองหมื่นสี่พันบ้าง สองหมื่นห้าพันบ้าง
หรืออาจจะมากกว่านั้นตามแต่ความหน้าเลือดของพ่อค้าแม่ค้าแต่ละคน
ที่มีไม่เท่ากัน

ผมคิดว่าหน้าที่ของตัวเองจะจบลงเพียงแค่นำข้อความไปโพสต์
ประกาศไว้ในเว็บไซต์ แต่ไม่ใช่...กลายเป็นว่ารุ่นน้องของผมได้หาข้ออ้าง
บ้างอะอะไรก็ไม่รู้หว่านล้อมให้ผมรับเอาโทรศัพท์หมายเลขสำรองของมัน
มาเก็บไว้ และขอให้ใช้หมายเลขนั้นในการลงประกาศขายของ

แถมยังวานให้ผมช่วยเป็นธุระนัดเจอกับลูกค้าที่สนใจและเป็น
คนกลางเอาของไปให้อีก เหตุผลเพียงเพราะว่าบ้านของผมอยู่ใกล้ใจกลางเมือง
เมืองเอามากๆ แล้วรุ่นน้องเวลานั้นก็วางแผนจะไปต่างจังหวัดสามวันสอง
คืนในวันรุ่งขึ้นซึ่งเป็นวันศุกร์พอดี จึงไม่อยากเสียโอกาสหากว่ามีใคร
เกิดสนใจจะซื้อขึ้นมา

ซึ่งผมก็ยอมทำตามที่ถูกขอร้องเพราะไม่รู้จะปฏิเสธยังไง และถ้า
จะว่าไป...มันก็ไม่แน่ว่าจะสร้างความลำบากอะไรให้กับผมจนเกินไปนัก

ไม่รู้เพราะอะไร ดวงหน้าสวยหวานของลูกค้าที่เพิ่งรับโทรศัพท์ไป

จากมือผมพร้อมกับส่งมอบเงินจำนวนตามที่ตกลงกันไว้มาให้กลับรบกวน
ความรู้สึกของผมได้มากมาย ทั้งที่จะว่าไปเราก็คุยกันแทบจะนับคำได้

ผมว่าเธอน่ารักดี เสียงก็หวานอีกต่างหาก ผมชอบเสียงเธอตั้งแต่
ตอนคุยโทรศัพท์กันครั้งแรก ยังไม่ทันเห็นหน้าด้วยซ้ำ

อ้อ...แล้วนอกจากความน่ารักที่ว่า จะว่าไปเธอก็เป็นคน...จะเรียกว่า
อะไรดีละ...ดูไว้ใจคนอย่างง่ายตายเหลือเชื่อ

จริงๆ แล้วผมว่ามันก็ไม่ใช่ธรรมชาติต่อเธอสักเท่าไรที่ผมไม่ยอมให้
เธอแคะกล่องเพื่อเปิดดูของข้างใน แต่ความหมายของผมตอนที่พูดคือ
ผมเข้าใจว่าเธอยังไม่ได้ตกลงใจจะซื้อร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วเรื่องขงเรื่อง
ก็คือผมถูกกำชับมาอีกทีให้ปฏิบัติเช่นนั้น

พอเธอยื่นเงินมาให้พร้อมแสดงเจตจำนงว่าจะซื้อแน่นอน ผมก็
เกือบจะบอกออกไปแล้วว่าให้เปิดกล่องดูได้ แต่ไม่รู้ผีทำซาตานตนไหน
มายั้งปากเอาไว้ไม่ให้พูด อีกอย่าง...ผมเชื่อในความบริสุทธิ์ใจของตัวเอง
ว่าถึงอย่างไรเสีย คนอย่างผมก็คงไม่ยอมแฉเอาของเก่าหรือของไม่ดีมี
ตำหนิมาขาย

แต่ผมดันลืมนึกไปเสียสนิทว่าเจ้าของสินค้าตัวจริงมันไม่ใช่ผมนี่นา
ผมเป็นเพียงแค่คนกลางที่ทำหน้าที่ทุกอย่างยกเว้นเก็บเงินเข้ากระเป๋าตัวเอง
เท่านั้น!!!

วุ่นเส้น

หน้าตาที่น่ารัก เสียงก็หวาน แถมซื่อซึ้งเพราะเสียอีก นี่ถ้าผมเป็น
ผู้ชายหน้าหม้อกว่านี้อีกนิด ผมอาจจะหาเรื่องโทรศัพท์ไปคุยกับเธอเพื่อ
สานสัมพันธ์ต่อแล้วก็ได้ แต่น่าเสียดาย...ที่ผมไม่ใช่คนแบบนั้น ผมก็
เลยทำอะไรอย่างนั้นไม่ได้

"ฉันบอกแกแล้วใช่ไหมวุ่นเส้นว่าอย่าไปเชื่อใจคนแปลกหน้า ออก
อีแป้นจะแตก เสียเงินไปตั้งสองหมื่นห้า ได้โทรศัพท์บ้าอะไรมาก็ไม่รู้